

A nagyon pörgős és a megszokottnál lassabb időszakokban szoktam azon gondolkozni, hogy „mi tart életben ma?”. Család, kapcsolatok vagy esetleg inkább a határidők, teljesítménykényszer és elismerés? Ezek mind olyanok, mint a manna: szükségesek, mert nélkülük nehéz élni, de nem adnak önmagukban életet. Pontosan ebből indul ki a nép is, amikor Jézust kérdezi: „Milyen jelt mutatsz?”. Ők egy egyértelmű, jól felismerhető biztosítékot akarnak – olyat, mint a manna. Valamit, amit meg lehet fogni, amire rá lehet mutatni: „Ez az. Itt van. Működik.”

Könnyen beleragadunk abba, hogy régi élményekből, korábbi megtapasztalásokból élünk: „régén jobban ment”, „akkor közelebb voltam Istenhez”. Jézus arra hív, hogy a jelenben is keressük az Istennel való kapcsolatot, ne csak emlékekből és a múlt csodáiból táplálkozzunk. Az Atya nem egy múltó, alkalmi kapcsolódást szeretne, hanem olyat, amely túlmutat a fizikai szükségleteinken és belső irányt, értelmet, tartást ad.

A nép válaszában azonban továbbra is jól látszik az emberi természetünk. Vágy az állandóságra; többre van szükségük, mint pillanatnyi megoldásokra. Ugyan-akkor ezzel még mindig a földi életben maradunk: hogyan tudná ez a kenyér biztosítani az életüket itt és most – mindig. Jézus azonban ennél mélyebbre hív, a történet így válik maivá: nem az a kérdés, kapunk-e mannat, hanem hogy felismerjük-e az élet kenyerét, aki ott van velünk a hétköznapiakban is.

Földiák Miklós, Budapest